

indledningsvis udførligt med den storpolitiske situation, idet han — på baggrund af den udvikling af nye eksistensformer, menneskeheden i disse år oplever med mulighed for at beherske naturens kræfter og en udvikling uden sidestykke henimod en mere progressiv social orden — stillede den eksisterende splittelse i verden op som en kamp mellem på den ene side dem, der ville reducere den internationale spænding, gøre slut på våbenkapløbet og afskaffe krig, og på den anden side dem, der udbredte den kolde krig, forøgede rustningerne og ødelagde grundlaget for internationalt samarbejde. På denne baggrund fremsatte han stærke udfald mod de vestlige lande og fremdrog episoden med den amerikanske maskine af type U-2, som blev nedskudt over sovjetisk område, samt den amerikanske maskine, som blev nedskudt over Nordishavet. Det var klart, mente han, at provokatørerne søgte at skabe en atmosfære, i hvilken landene ville leve i konstant frygt. Disse flyvninger viste også den fare for freden, som lå i eksistensen af amerikanske militære baser, som omspandt adskillige stater i Europa, Asien, Afrika og Latinamerika. NATO-landene dannede en hellig alliance, som havde påtaget sig at uddrive frihedsånden, når den viste sig et eller andet sted, og han nævnte som eksempel herpå bl. a. „det modige Cuba“, som var udsat for alle slags angreb, intriger, økonomisk aggression og sluttelig dårligt skjulte trusler om intervention.

Ministerpræsident Khrushchev hævdede, at det ikke var bekymring for belgiske borgers liv i Congo, men af hensyn til de almægtige monopulers interesser, at den belgiske regering samvittighedsløst havde forsøgt at bringe befolkningen i knæ og med magt at bortrive dens rigeste provins Katanga. Monopolerne, udtalte han, var bange for at miste råmaterialer i Congo til kernevåben — uranium, kobolt, titanium — og billig arbejdskraft.

Han beklagede, at „kolonialisternes“ intervention havde fundet sted gennem FN's generalsekretær og dennes stab, men Sovjetunionen, der til det yderste støttede koloniernes befolkning i deres kamp, havde foranlediget Congospørgsmålet optaget på generalforsamlingens dagsorden, for at forsamlingen kunne kalde generalsekretær Hammarskjöld til orden, således at general-

sekretæren ikke misbrugte sin stilling, men udførte sine pligter i streng overensstemmelse med FN-pagten og sikkerhedsrådets beslutninger.

Efter Sovjetunionens opfattelse burde kun tropper fra afrikanske og asiatiske lande være til stede i Congo og kun forblive i landet, så længe den lovligt valgte Lumumba-regering ønskede det; FN-tropperne måtte udelukkende anvendes efter den congolesiske regerings skøn med henblik på at sikre den legitime regerings og parlamentets funktion.

Det var De Forenede Nationers hellige pligt bl. a. at tilvejebringe et fast juridisk grundlag for internationale forbindelser, og i denne forbindelse kunne Den kinesiske Folkerepubliks legitime rettigheder i FN ikke afvises. Det var også på høje tid at give Den mongolske Folkerepublik medlemskab.

Ministerpræsident Khrushchev vendte sig derpå til spørgsmålet om de koloniale folks frigørelse og uafhængighed. Han fremholdt i denne forbindelse den fremgang, der var sket i de Sovjetrepublikker, som i det gamle Rusland havde en status, der kunne sidestilles med en kolonis status, og drog endvidere visse sammenligninger mellem forholdene i tidligere og nuværende koloniområder samt mellem kolonierne og deres moderlande.

Kulminationen på denne del af hans tale var fremlæggelsen af et forslag til en deklARATION om øjeblikkelig at give alle endnu bestående kolonier og andre „kolonialistiske fæstninger“ i form af besiddelser eller forpagtede områder på andre landes territorium samt formynderskabsområder og andre ikke-selvstyrende territorier fuldstændig uafhængighed og frihed.

Deklarationen ønskede han optaget på 15. generalforsamlings dagsorden.

Han gjorde derefter gældende, at det skyldtes den holdning, de vestlige medlemmer af timagtskomiteen havde indtaget, at der ikke var sket fremskridt med hensyn til afrustningsspørgsmålet siden 14. generalforsamlings resolution om almindelig og fuldstændig afrustning. De vestlige medlemmer af komiteen havde bestræbt sig på at få gennemført forslag, som intet bestemte om afrustning, men alene sigtede til at gennemføre kontrol med rustningerne. So-